

vel behænde, Kvindeliste er uden Ende."

Endvidere har det Udvalg, vi udpegede til at udtale sig om Familieretskommissionens Udkast, afgivet sin udførlige Betænkning, og denne er bleven modtaget med Anerkendelse.

Ogsaa Landvinding har vi gjort i det forløbne Aar. Nye Kredse er stiftede omkring i Kolding og Horsens, i Rudkøbing og paa Sjælland.

Jo, vi har et godt og tilfredsstillende Stykke Arbejde at se tilbage paa i Aaret 1913.

Vender vi saa Blikket frem mod det nye Aar, ligger ogsaa der store Opgaver og ventur paa os. Vi skal for det første forsøge at vinde de Slag, vi tabte i Fjor. Saa skal vi forsøge at faa Haandgjerningsundervisning gjort obligatorisk for Drengene og Piger i alle Landets Folkeskoler, og ligeledes at faa teoretisk og praktisk Husholdningsundervisning indført baade for Piger og Drengene i alle Folkeskoler med købstadlignende Ordning.

Vi skal virke for en Ændring i den kommunale Skattelov, hvorved Hustruen selv kommer til at svare sin Skat.

Vi skal paa Opførdning nedsætte et Udvalg til at afgive Betænkning angaaende Straffelovskommissionens Udkast vedrørende Sædelighedsforbrydelser og Forbrydelser mod Børn.

Vi skal have vor Distriktsordning revideret, og vi skal først og sidst afholde det nordiske Kvindesagsmøde med Forhandling om Familieret, Børnelovgivning og Særforbud for Kvinder. Vi skal søge at finde Udveje for, at vort Blad paa en værdig Maade kan vedblive at hævde sig som Danmarks første Kvindesagsblad, og endelig skal vi søge at drage Ungdommen til os og ved Samfundskursus og Diskussionsklubber sø-

ge at ruste os til at tage mod Valgretten, naar den kommer. Nej, her er sandelig ikke Tid til at sidde længere paa Vejsenen og se frem og tilbage — Byrden paa Nakken igen og videre frem ad Vejen ind i det nye Aar, det Aar, som maaske bliver et af de mærkeligste i Danmarks Historie.

Adoptionsmødet.

Den 25. Nov. 1913 holdtes atter et af de store betydningsfulde Masse-Møder, hvormed D. K. ofte gennem Aarenes Løb har forsøgt at slaa til Lyd for en eller anden vigtig Sag, som hurtigt krævede sin Løsning.

Vi husker i Øjeblikket bl. a. Mødet i Koncertpalæet i 1906, der krævede Oprettelse af et *Kriminal-Asyl* til Optagelse af „formindsket tilregnelige“, samfundsfarlige Individuer, — en Institution, som Dansk Kvindesamfund den Gang og hidtil forgæves har bedt om. — Vi husker Mødet i Studenterforeningen i 1910 om Kvinders Nat-arbejde og glæder os over her at kunne paapege, at dette Mødes Krav blev hørt, idet, som bekendt, *Forbud mod Kvinders Natarbejde* blev forkastet, og deres Erhvervsevne derved usvækket.

Denne Gang gjaldt det at rejse en Stemning mod de uheldige Forhold, der navnlig i større Byer er tilstede ved *Bortadoptering og Plejeaanbringelse af Smaaabørn*.

Øjenlæge Estrid Hein bød velkommen og udtalte, at man indenfor D. K. havde næret Frygt for, at disse utilstedelige Forhold — paa Grund af Grundlovsarbejdet — skulde forblive upaaagtede eller forglemte, og man havde derfor ønsket atter at rejse det Krav om Adoptionsvirksomhedens Autorisering, som rejstes af D. K.s Fællesmøde i Rønne i Juni 1913, og som omtrent samtidig fremkom fra „Foreningen for nødlidende Kvinder med Børn“ i København.

Hun gav derefter Ordet til Dr. Arnold Møller, der oplyste om, at der i Løbet af 10 Aar i København er født 31,000 Børn udenfor Ægteskab, saa det var et ikke ringe Arbejds-Område, som samvittighedsløse Indhavere af Adoptionsbureauer havde for sig, idet de allerfleste af Mødrene af økonomiske Grunde jo ikke saa sig i

Stand til at beholde Barnet hos sig selv, selv om et Ønske herom var tilstede; dertil kom det Forhold, at et Barn født udenfor Ægteskab satte en Skamplet paa Kvinden, og hun søgte Følge heraf let lod sig lokke til at faa dette Bevis for sin Skam fjernet fra sig saa hurtigt og ubemærket som muligt. Medens *Plejebørns-Tilsynet* i København maatte siges at være baade godt og betryggende, maatte ganske det modsatte siges om de *private* Pleje- og Adoptionsbureauer, der florerede uden nogen Art af Kontrol.

Taleren gav derefter flere stygge Eksempler paa dét, der i disse Bureauer kan præsteres i Retning af Pengeudsugning og fuldstændig Mangel paa enhver Art af Ansvarsfølelse. Som Bevis paa, hvor langt disse Forretninger vover sig, nævnte Taleren, at han samme Dag af en Jurist havde faaet at vide, at denne af et privat Adoptionsbureau var bleven tilbudt 50 Kr. for at give en Kvinde, der vilde søge hans Hjælp overfor Bureauet, saadan Vejledning, som vilde fremme Bureauets Interesse i det paa-gældende Tilfælde!! Taleren ønskede at slaa fast, at det var og maatte anses for at være umoralsk at drive Handel med Børn, og han ønskede derfor at Pleje- og Adoptionsvirksomhed overdraget til de filantropiske Foreninger, der gør dette Arbejde til en *Hjertesag*: „Foreningen for nødlidende Kvinder med Børn“ havde i flere Aar drevet et saadant Pleje- og Adoptionsbureau.

Dr. med. Eli Møller udtalte, at der sammen med hvert autoriseret Adoptionsbureau maatte oprettes et Bureau, der midlertidig tog Barnet i Pleje til Adoptionsforholdene var ordnede. Det vilde lette Moderen, at hun vidste et Sted, hvor hendes Barn trygt kunde anbringes straks efter Fødselen, og det vilde ogsaa give hende Lejlighed til at leve lidt sammen med sit Barn, hvad der ofte medførte, at hun kom til at holde af det og vilde beholde det. I denne Vækkelse af Moderfølelse laa en stor Værdi. — Taleren fremhævede dernæst, at saadanne autoriserede Bureauer ikke maatte være for store og for meget gøre Indtryk af en officiel Institution. Det maatte fremfor alt være Kvinder, der betjente disse Bureauer. Mennesker, der forstod at vække Tillid hos Moderen. Mænd med en hel Masse Protokoller foran sig vilde i de allerfleste Tilfælde virke afskrækkende paa de Kvinder, der skal hjælpes.